

เรื่องเล่าร้ายพลัง

รามาธิบดีลำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

เรื่อง...กาลครั้งหนึ่ง...

นางสาว ภัคทวี กาสังข์

ห้องคลอด งานการพยาบาลสูติศาสตร์-นรีเวชวิทยา ฝ่ายการพยาบาล โรงพยาบาลรามารับติ

ได้แต่นั่งคิดว่าเรื่องที่จะเขียนเรื่องเล่านี้จะเขียนดีไหม เพราะมันเป็นเรื่องที่อยู่ในความทรงจำของอันมามากกว่า 20 ปี แม้ว่ากาลเวลาจะผ่านมานานเพียงไรฉันก็ยังไม่เคยลืม แต่ทำไมได้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังสงสัยคงคิดค้างใจไปอีกนานแสนนาน ก็คงต้องเล่าแล้วจ๊ะเน !!

จากชีวิตที่บ้านนอกคนหนึ่ง ซึ่งมีความฝัน...ว่าสักวันหนึ่งตนเองจะมีโอกาสได้เข้ามาทำงานในเมืองศรีวิชัยที่มีชื่อว่ากรุงเทพมหานครให้ได้ เพราะเป็นเมืองที่ทุกคนใฝ่ฝัน และ
 แล้วก็ถึงเวลาที่เหมาะสม เมื่อคืนนั้นได้มีโอกาสมาสอบเพื่อเข้าเรียนหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล ที่
 โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ในวันที่ทำข้อสอบนั้น ดิฉันรู้สึก...ทำเข้าข้อสอบมันช่างยากเสีย
 จจริง คิดวันอยู่ในใจว่าเรตสอบไม่ผ่านแน่ๆ ได้แต่คิดวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา ทว่าบางทีก็
 เผาคอยถามตลอดว่าทำข้อสอบได้ไหม ดิฉันก็ไม่รู้ว่าจะตอบว่าอย่างไร กลัวทำวันเสียใจจึงได้
 แต่ยกหน้า และเผื่ออารมณ์ลงอย่างใจจดจ่อ

และแล้ววันประกาศผลสอบก็มาถึง บอกตรงๆ ว่าตอนนั้นฉันนอนไม่หลับทั้งคืน ทั้งเครียด กลัว และกังวลว่าจะมีรายชื่อของตนเองไหม ได้แต่อธิษฐานขอพรสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วยลูกหลานให้มียาชื่อในประกาศผลสอบด้วยเทอมนี้...สาธุ แต่แล้ววันก็สลายเมื่อผลการสอบของฉันได้เพียงตัวสำรองอันดับที่ 1 (สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่สามารถช่วยได้) นั่นก็หมายความว่า ถ้าคนที่สอบได้ทั้งหมดมารายงานตัวกันครบ ก็เท่ากับว่าฉันหมดสิทธิ์ในการสอบสัมภาษณ์ครั้งนี้ มันยิ่งทำให้เราเสียใจ หดหู่ เพราะมันเป็นความตั้งใจของเด็กบ้านนอกคนนี้อย่างมากมาย หลังจากกลับจากดูประกาศผลสอบ เมื่อไปถึงบ้านที่ต่างจังหวัด ทางบ้านก็ตั้งหน้าตั้งตาคอยฟังคำตอบจากฉันอย่างใจจดใจจ่อ เพราะในปี 2537 ยังไม่มีโทรศัพท์มือถือใช้กัน ทุกคนจึงต้องรอคำตอบจากฉันเพียงคนเดียว พอทุกคนที่บ้านรู้คำตอบก็ได้แต่ปลอบใจฉัน "ไม่เป็นไร ปีหน้าค่อยว่ากันใหม่" ทุกคนคอยให้กำลังใจเสมอ โดยเฉพาะแม่ของดิฉัน ที่ท่านจะคอยช่วยเหลือและสนับสนุนฉันในทุกๆเรื่องเสมอมา ท่านบอกดิฉันว่า "วันที่เราสอบสัมภาษณ์เสร็จแล้ว เราค่อยโทรไปสอบถามทางโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดีอีกครั้งว่าฉันไม่มาสอบสัมภาษณ์ไหม เพื่อเป็นโอกาสของเรา" ดิฉันได้ฟังดังนั้นก็มีกำลังใจและยังคงตั้งหน้าตั้งตารอคอย...

แล้วคำอวยพรของแม่ซึ่งเป็นพระประจำบ้านก็สัมฤทธิ์ผล วันที่ดินออกคอกก็มาถึง เมื่อทางโรงเรียนพยาบาล รามาธิบดีได้เรียกตัวดินเพื่อไปสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียน หัวใจของอินพองโต ทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้นอย่างบอกไม่ถูก ดินรีบมาบอกกับทางบ้านว่า

“ทุกอย่างได้ไปสัมผัสกันเข้าเรียนแล้วนี่...” ทุกคนต่างดีใจกันถ้วนหน้า แต่ทางโรงเรียนแจ้งมาว่าเมื่อมีลูกค้าประกันที่เป็นข้าราชการตั้งแต่ระดับที่ 7 ขึ้นไป ถึงจะสามารถเข้าเรียนได้ ดิฉันรู้สึกกลัวใจขึ้นมาทันที และได้มาปรึกษาพ่อกับแม่ ว่าจะไปหาคนค้าประกันได้ที่ไหน พ่อกับแม่จึงไปขอความช่วยเหลือจากลุงที่เป็นพี่ชายของพ่อ เพราะท่านเป็นข้าราชการระดับที่ 7 พอได้สิ่งที่ลุงบอกกลับมาคือ “จะมาเรียนทำไมแค่ช่วยพยาบาล ไปหาเรียนปริญญาตรีให้สูงๆ จะได้ทำงานดีๆ เงินเดือนเยอะๆ ไม่ดีกว่าหรือ” ซึ่งญาติฝั่งพ่อไม่มีใครเห็นด้วยกับการเรียนผู้ช่วยพยาบาลของดิฉันเลยสักคน ดิฉันได้แต่คิดว่าการศึกษาที่เรามาเรียน ผู้ช่วยพยาบาลมันไม่ได้ตรงไหน เพราะเราไม่ได้เรียนสายวิทย์ - คณิตเราจะไปสอบเรียนพยาบาลก็คงไม่ได้ ตอนนั้นด้วยฐานะทางบ้านที่ไม่ค่อยดีนัก ดิฉันคิดแต่ว่าอยากเรียนอะไรก็ได้ที่จบแล้วมีงานทำ มีเงินเดือน จะไปช่วยแบ่งเบาภาระให้กับทางบ้านได้ แต่สิ่งที่หวังไว้มันก็ช่างมีมิติเสียเหลือเกิน เพราะมันเป็นการที่จะไปหาข้าราชการระดับที่ 7 มันยากมากเสียจริง โอกาสมีน้อยมาก ถ้าไม่ใชญาติพี่น้องกันก็ไม่มีใครอยากจะมาค้าประกันให้ เพราะทุกคนก็กลัวตัวเองจะเสื่อมเสียชื่อเสียงกันทั้งนั้น

แม้ของดีนั้นได้เข้ามาถามดิฉันว่า “ยังอยากจะไปเรียนอยู่ไหม” เพราะเห็นญาติแต่ละคนไม่มีใครเห็นด้วยเลยสักคน แม้เลยกล่าวดิฉันจะคิดมากเลยเข้ามาถามอีกรอบ ดิฉันบอกว่า “ยังอยากจะเรียนอยู่ เพราะที่หมู่บ้านเรา เห็นเรียนจบปริญญาตรีก็ไม่มีงานทำกันเยอะแยะ หนูไม่อยากเป็นแบบนั้น” แม้ของดีนั้นจึงตัดสินใจไปขอความช่วยเหลือจากลุงท่านหนึ่ง ซึ่งท่านเป็นครูฝ่ายปกครองที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด ท่านเป็นแค่ญาติห่างๆ ของทางฝั่งพ่อ แต่ดิฉันก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมาก กล่าวความผิดหวัง เพราะขนาดญาติห่างๆ เห็นหนังก็น้อยๆ ทุกวันยังปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือเลย อาจจะเป็นโชคไม่ดีหรือเพราะฟ้าลิขิต ดลบันดาลใจให้ลุงท่านนี้รับปากที่จะค้าประกันให้ดิฉัน เพราะลุงท่านได้บอกกับดิฉันว่า “ไปเรียนเถอะ จบมามีงานรองรับ แล้วเราค่อยไปเรียนต่ออย่างอื่น หรือทำอย่างอื่นต่อยอดได้ คนที่เรียนจบปริญญาตรีตกงานมีถมไป” พอได้ฟังคำสอนของท่าน ดิฉันก็ไม่ลังเลและสงสัย ตั้งหน้าตั้งตาและตั้งใจเรียนให้ดีที่สุด ไม่ทำให้ลุงผิดหวังสำหรับโอกาสที่คุณลุงได้มอบให้เด็กบ้านนอกคนนี้ได้มีโอกาสดูศึกษาเล่าเรียน

ดิฉันใช้เวลาในการเรียน 1 ปีเต็มสำหรับการเรียนหลักสูตรผู้ช่วยพยาบาล เมื่อฝึกปฏิบัติ ได้ขึ้นฝึกตามหอผู้ป่วยต่างๆ ทั้งทางด้านการดูแลเด็ก ผู้ใหญ่และผู้สูงอายุ แต่ที่ฉันประทับใจที่สุดคือห้องคลอด การดูแลหญิงตั้งครรภ์ที่มาคลอดบุตร หลังจากเรียนจบฉันจึงไม่ลังเลสำหรับการเลือกทำงานในแผนกห้องคลอด เพราะตอนฝึกงานรู้สึกชอบ ประทับใจทั้ง ที่ห้องคลอดชาน่ารัก ใจดีทุกคน ดิฉันก็ได้ทำงานอย่างเต็มที่ตามแบบที่ได้ตั้งใจไว้ เพราะงานลักษณะนี้ฉันไม่มีใจรักจริงๆ จะทำไม่ได้ งานที่ต้องช่วยเหลือคนที่มีความเจ็บปวดในช่วงขณะคลอด ที่หลายคนมักไม่อยากจดจำช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด งานที่เห็นเลือดปริมาณมาก งานที่บางครั้งต้องเร่งรีบอยู่ตลอดเวลา แต่ดิฉันจะคิดเสมอว่างานที่ดิฉันนั้นคือ การได้ดูแลผู้ป่วย ก็เหมือนดิฉันได้ทำบุญด้วย เพราะช่วยให้ผู้ป่วยหายเจ็บ รู้สึกสบายใจ และที่สำคัญกว่านั้น ดิฉันคิดเสมอว่าผู้ป่วยเปรียบเสมือนญาติของดิฉัน เราดูแลญาติของเราอย่างไร เราก็ดูแลผู้ป่วยแบบนั้นเช่นกัน จึงทำให้ดิฉันทำงานอย่างมีความสุขในทุกๆ วัน ถึงแม้ว่าเหนื่อยยากหรือเหนื่อยใจ ไม่ว่ากับงานหรือกับเพื่อนร่วมงานก็ตามแต่ดิฉันก็ยังทำงานทุกวัน อย่างเต็มที่กล้าและความสามารถที่มี ดิฉันคิดเสมอว่าองค์กรนี้ที่จะทำให้ดิฉันมีตัวตน เป็นที่ยอมรับ มีเกียรติ ศักดิ์ศรี และที่สำคัญมีเงินใช้ เงินเก็บแจกเช่นปัจจุบัน

จากเรื่องที่ได้เล่ามาจึงอยากมาเล่าประสบการณ์และการต่อสู้ว่ากว่าจะได้มีวันนี้เช่นปัจจุบันมีสิ่งเรื่องง่าย ทุกอาชีพทุกตำแหน่งงานย่อมมีคุณค่าของตนเอง การทำงานในองค์กรใหญ่ล้วนประกอบไปด้วยบุคคลในหลายๆ หน่วยงานที่จำเป็นต้องร่วมมือและประสานงานร่วมกัน ทุกคนต่างมีหน้าที่ของตนเอง การรับผิดชอบและการปฏิบัติในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มกำลัง ใ้ใจร่วมกับแรงกายหรือการใส่ใจในการทำงานย่อมทำให้งานนั้นออกมาดีและมีคุณค่า การคิดบวกตั้งแต่เริ่มยอมทำให้เกิดพลังงานบวกขยายออกไปในหน่วยงาน ทำให้องค์กรแห่งความสุข ทั้งกับผู้ให้บริการและผู้รับบริการที่จะทำให้สามารถข้ามผ่านอุปสรรคทุกอย่างในการทำงานไปได้ด้วยดี

ดังนั้นจึงอยากบอกกับทุกคนที่มีโอกาสที่ ดี ดังเช่นการได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ “โรงพยาบาลรามาริบัติ” แห่งนี้ไว้ว่าทุกคนจะได้รับโอกาสเช่นนี้ จึงขอให้ทุกคนตั้งใจทำงานในส่วนของตนเองให้เต็มที่ และเผื่อแผ่ช่วยเหลือเพื่อนร่วมงาน เพื่อนร่วมวิชาชีพ เพื่อนำมาริบัติดีสู่ระดับสากล อุปสรรคต่างๆ ที่เข้ามาทุกคนจะสามารถข้ามผ่านมันไปได้ หากเรามีใจดี และไม่อ้อมแอ้อมโชคชะตา ทางออกมีให้เสมอสำหรับผู้ที่มีความพยายาม และมีความอดทน สุดท้ายดิฉันขอขอบคุณครอบครัวที่รักขอขอบคุณ ที่คอยสนับสนุนในทุกๆ เรื่องตลอดมา ขอขอบคุณตัวฉันเองที่มีใจมุ่งมั่น ไม่ท้อแท้ ขอขอบคุณโรงพยาบาลรามาริบัติ ถึงกระระดับสากล ที่ทำให้ดิฉันมีชีวิตที่สมบูรณ์และมั่นคง ดิฉันจะตั้งใจทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด ดูแลผู้ป่วยให้เสมือนญาติ และจะรักองคนนี้อย่างตลอดไป